

Την περασμένη Παρασκευή σημειώθηκε η 201η επέτειος της Ελληνικής παρουσίας στους Αντίποδες. Στις 27 Αυγούστου 1829, επτά νέοι από την Ύδρα, οι οποίοι είχαν καταδικαστεί ως πειρατές, έφτασαν στο λιμάνι του Σίδνεϊ. Η ερώτηση τώρα είναι: τι περιέχει για την παροικία μας η επόμενη δεκαετία, ο επόμενος αιώνας;

Ήταν το έτος 1827. Η Επανάσταση των Ρωμιών πνιγόταν στο αίμα. Όποιος τροφοδοτούσε τον εχθρό βρισκόταν στο στόχαστρο. Οι Ύδραίοι ναύτες σταμάτησαν κι επιβίβαστηκαν στο Βρετανικό φορτηγό «Άλκηστη» νοτίως της Κρήτης. Το Μαλτεζικής-ιδιοκτησίας πλοίο μετέφερε πολεμοφόδια στην Αλεξάνδρεια, τότε στα χέρια των Οθωμανών Τούρκων. Οι Έλληνες πήραν κάποια χρήσιμα αντικείμενα κι έστειλαν την «Άλκηστη» στο δρόμο της. Τους κινήγησαν ο Βασιλικός Στόλος της Βρετανίας, τους συνέλαβαν, τους καταδίκασαν και τους έστειλαν στην ποινική αποικία της Νέας Νοτίου Ουαλίας για επτά χρόνια.

Οι Αντώνης του Μανώλη, Δαμιανός Νίνης, Γίκας Βούλγαρης, Γεώργιος Βασιλάκης, Κωνσταντίνος Στρομπούλης, Νικόλαος Παπανδρέου και Γεώργιος Λαρίτσος ήταν παλλικάρια. Λίνοντας το παράδειγμα για τους εκατοντάδες χιλιάδες Ελλήνων οι οποίοι ακολούθησαν τα βήματά τους, οι Ύδραίοι ναυτικοί χρησιμοποιήσαν τις τέχνες της πατρίδας τους για την καλλιέργεια της νέας τους πατρίδας.

Αφού τους δόθηκε χάρη τον Δεκέμβριο του 1836, οι πέντε επέλεξαν να επιστρέψουν στην ανεξάρτητο πλέον Ελληνικό Βασίλειο. Ο Γίκας Βούλγαρης, μαζί με την γυναίκα του, την Mary Lyons (γεννημένη στην Ιρλανδία), έγινε πρωτοπόρος έποικος στην ορεινή περιοχή Monago της νοτιο-ανατολικής Νέας Νοτίου Ουαλίας. Ο τάφος του βρίσκεται στο Παλαιό Κοιμητήριο του Nimmitabel, ένα ορεινό χω-

«Το σωστό που ο μικρός το ξεστομίζει πικραίνει τους τρανούς και φαντασμένους: Οι γαρ πνέοντες μεγάλα τους κρείσσους λόγους πικρώς φέρουσι των ελασσόνων ύπο». -(Ευριπίδης)

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και...μη

ριό κοντά στο Cooma. Οι απόγονοί του φέρουν ονόματα όπως Bulgary, Macfarlane, McDonald και Stewart και βρίσκονται σκορπισμένοι σε όλη την υφήλιο. Ο Αντώνης του Μανώλη εγκαταστήθηκε στο περιοχή Picton, νοτιο-δυτικά του Σύννεϊ. Απεβίωσε δίχως κλη-

Κοινότητα Νέας Νοτίου Ουαλίας το 1897, και την κατασκευή του παλαιότερου Οροδόξου ιερού ναού στο νότιο ημισφαίριο - την Αγία Τριάδα στο προάστειο Surry Hills, κοντά στο κέντρο του Σύννεϊ - ο Αυστραλιώτης Ελληνισμός αγωνίζεται για την διατήρηση

«Η ΡΩΜΑΝΙΑ ΚΙ ΑΝ ΠΕΡΑΣΕΝ, Η ΡΩΜΑΝΙΑ ΚΙ ΑΝ ΠΑΡΘΕΝ, ΑΝΘΕΙ ΚΑΙ ΦΕΡΕΙ ΚΙ ΑΛΛΟ»

Χρόνια πολλά ελληνική παροικία!

Τού Δρ Παναγιώτη Διαμάντη

ρονόμους και κηδεύτηκε στο Παλαιό Αγγλικανικό Κοιμητήριο του Picton, με θέα τα αμπέλια και χωράφια που καλλιεργούσε επί δεκαετίες εν ζωή.

Η επέτειος αυτή είναι παραπάνω από μιά στιγμή χρόνου. Δίδει την ευκαιρία σε όλους τους Έλληνες και φιλέλληνες να εξετάσουν την κληρονομιά των τελευταίων 201 χρόνων. Να εξετάσουν τα επιτεύγματα και την μελλοντική πορεία της παροικίας.

Οι απόγονοι των πρώτων αυτών Αυστραλιωτών Ελλήνων δεν είχαν την ευκαιρία να καλλιεργήσουν την Ελληνικότητά τους. Χάρη στις προσπάθειες αυτών που ήρθαν μετά, οι επόμενες γενιές είχαν αυτή την ευκαιρία. Κάποιοι την άρπαξαν. Κάποιοι την αγνόησαν.

Από τον σχηματισμό του πρώτου συλλόγου, την Ελληνική Ορθόδοξη

της Ελληνικότητάς του, ενώ ταυτόχρονα καλλιεργεί και την Αυστραλιανή ταυτότητα.

Όπως η γενιά των μεταναστών γεννά κι απεβιώνει, όλο και περισσότεροι παροικιακοί οργανισμοί αντιμετωπίζουν μειομήνους αριθμούς μελών και μειωμένο ενδιαφέρον. Ειδικά οι οργανώσεις οι οποίες με περιφερειακές ταυτότητες (νησιά, ορεινές περιοχές

* Καλό!

Ενώ ο πατέρας διαβάζει την εφημερίδα του, η κόρη του μιλά ως συνήθως στο τηλέφωνο.

Όταν κλείνει το τηλέφωνο σχολιάζει:

- Μπά; Πώς και μίλησες μόνο ένα τέταρτο αυτήν την φορά;

- Είχαν πάρει λάθος!

Τραγική φιγούρα η σύντροφος τού Τζάρεντ Μακίνι, που σκοτώθηκε στο Αφγανιστάν, όταν τον υποδέχτηκε πριν μερικές μέρες μέσα στο φέρετρό του κλαίοντας γοερά, με το αγέννητο παιδί τους στην κοιλιά της. Ακουσε η χαροκαμμένη γυναίκα στρατηγούς να εγκωμιάζουν τον νεκρό, πόσο σπουδαίος ήταν κλπ., αλλά λόγια ν' αγαπιόμαστε, δηλαδή, για να δικαιολογήσουν το θάνατο ενός νέου ανθρώπου σε μια μακρινή χώρα όπου οι κάτοικοί της έχουν παγώσει το χρόνο σε άλλη εποχή και δεν εννοούν να προσαρμοστούν σε μια σύγχρονη κοινωνία.

Βλέποντας, όμως, το θρήνο για τους στρατιώτες που επιστρέφουν σε φέρετρα στην πατρίδα τους και αν έχεις ίχνος ανθρωπιάς, διερωτάσαι για ποια σύγχρονη κοινωνία μιλάμε. Είμαι "σύγχρονος" επειδή χρησιμοποιώ τον ηλεκτρονικό υπολογιστή μου αντί για την εξαφανισμένη λινοτυπική για να γράψω αυτό το άρθρο; Είμαι "σύγχρονος" επειδή χρησιμοποιώ αυτοκίνητο που σκοτώνει και τραυματίζει εκατομμύρια ανθρώπους κάθε χρόνο; Είμαι "σύγχρονος" επειδή με ταίζουν μεταλλαγμένες τομάτες που ούτε το άρωμα έχουν, ούτε την γεύση τομάτας; Είμαι "σύγχρονος" επειδή άφησα το τόξο και το ακόντιο για να σκοτώνω με "σύγχρονα" όπλα εκατομμύρια αθώους και να ισοπεδώω χώρες για να κλέψω τον φυσικό πλούτο τους; Είμαι "σύγχρονος" επειδή θέλω να επιβάλω δια πυρός και σιδήρου τη θρησκεία και το πολίτευμά μου στον κόσμο ολό;

Ο πόλεμος είναι παράνομος και δεν έχει λύσει ποτέ κανένα πρόβλημα, ενώ αυτοί που μάς διαβε-

Στον πόλεμο τίποτε δεν είναι νόμιμο

βαιώνουν ότι είναι αναγκαίος "για το καλό μας", απευθύνονται στα άγρια ένστικτά μας. Αν ο πόλεμος μπορούσε να λύσει προβλήματα, ύστερα από χιλιάδες χρόνια πολέμων θα έπρεπε να ζούμε σήμερα σε έναν κόσμο ειρηνικό, αγγελικά φτιαγμένο. Ο πόλεμος είναι το πρόβλημα και όχι η λύση, επειδή τίποτε στον πόλεμο δεν είναι κανονικό.

Οι σφαγές γυναικοπαίδων και ο κρανίου τόπος από βομβαρδισμούς δεν έχουν καμία κανονικότητα σε μια πολιτισμένη κοινωνία και το συμπέρασμα πρέπει να είναι αναπόφευκτο ότι ο εκσυγχρονισμός δεν είναι και πολιτισμός. Δεν είμαστε πιο πολιτισμένοι επειδή αντικαταστήσαμε την λινοτυπική με τον ηλεκτρονικό υπολογιστή και το ακόντιο με πυραύλους, ούτε επειδή εγκαταλείψαμε την άμαξα επειδή εθιστήκαμε στην ταχύτητα τού αυτοκινήτου. Δεν δικαιούμεθα τον τίτλο τού "πολιτισμένου", όταν βομβαρδίζουμε αθώους πεινασμένους, αντί να τους στείλουμε ψωμί και φάρμακα, ούτε είμαστε "πολιτισμένοι" όταν στέλνουμε τα παιδιά μας να σκοτωθούν σε άλλες χώρες και μένουν ορφανά αγέννητα παιδιά.

Ίσως φαίνομαι ότι και εγώ έχω παγώσει στο παρελθόν, αλλά δεν είμαι εναντίον τής προόδου που απολαμβάνω κάθε ημέρα και σέβομαι την χρησιμότητα τού ηλεκτρονικού υπολογιστή μου, όμως θα προτιμούσα περισσότερη πρόοδο όταν συνοδεύεται με περισσότερο πολιτισμό και πολιτισμός ση-

της ηπειρωτικής Ελλάδος, περιοχές εκτός Ελλάδος και Κύπρου) έρχονται αντιμέτωποι με το γεγονός ότι οι Αυστραλογεννημένες γενιές Ελλήνων δεν δίνουν τόση έμφαση στη συμμετοχή σε τέτοιους συλλόγους.

Σύμφωνα με την Απογραφή του 2006, μόλις το 20% της Ελληνικής παροικίας ανήκει στην γενιά των μεταναστών (άτομα άνω των 55 ετών). Πολλοί παροικιακοί οργανισμοί ταυτίζονται με θέματα τα οποία δεν έχουν προτεραιότητα για τα Αυστραλο-γεννημένα παιδιά τους.

Οι νέοι συμπαροικιοί, οι οποίοι έχουν καταγωγή από περισσότερο από μία περιοχή του Ελληνικού Κόσμου ή έχουν μόνον ένα Έλληνα γονέα, είτε χάνουν κάθε επαφή με την παροικία είτε ασχολούνται με «Παν-Ελληνικές» οργανώσεις όπως την Ιερά Αρχιεπισκοπή, την Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα NNO, την ΑΧΕΠΑ Αυστραλασίας, τους αθλητικούς συλλόγους όπως το Sydney Olympic και την Ελλάς Μελβούρνης κι άλλους παρόμοιους οργανισμούς. Επίσης έχουν σχηματιστεί επαγγελματικά σωματεία όπως ο Σύλλογος Ελληνο-Αυστραλών Εκπαιδευτικών (ΑΗΕΑ) κι ο Σύλλογος Ελληνο-Αυστραλών Επαγγελματιών (GAPA).

Ο υπογράφων πιστεύει ότι η Αυστραλιανή Ελληνική παροικία ΕΧΕΙ μέλλον. Ενώ πολλοί οργανισμοί οι οποίοι υπάρχουν τώρα θα περάσουν στις σελίδες της ιστορίας, υπάρχουν άλλοι όπως η ALPHA (Σύλλογος Ελλήνων και Φιλελλήνων Δικηγόρων). Ο λαός μας έχει αλλάξει κι αναγεννηθεί αμέτρητες φορές στην πορεία της ιστορίας μας.

Όπως λέει ένα μεσαιωνικό Ποντιακό μοιρολόι, «Η Ρωμανία κι αν πέρασεν, η Ρωμανία κι αν πάρθεν, ανθεί και φέρει κι άλλο». Έτσι είναι και η παροικία μας: την ώρα που ένα τμήμα της σβήνει, ανθίζει κάποιο άλλο στην θέση του.

μαίνει ανθρωπιά, αγάπη για τον συνάνθρωπο. Η απληστία δεν είναι πολιτισμός.

Σαν πατέρας και παππούς συγκλονίζομαι κάθε φορά που τα παιδιά μας σκοτώνονται πολεμώντας σε ξένες χώρες, αλλά και στους δρόμους μας, ή μεθυσμένα στις μπυραρίες και από τα ναρκωτικά. Συγκλονίζομαι όταν βλέπω έστω στην τηλεόραση παιδάκια σε άλλες χώρες να περπατούν χιλιόμετρα για να βρουν και να μεταφέρουν ένα κουβά καθαρό νερό, ή για να πάνε στο σχολείο και συγκινούμαι όταν τα βλέπω ν' αντιμετωπίζουν με το πιο γλυκό χαμόγελο την απανθρωπιά μας, επειδή δεν ξέρουν τί είναι να έχεις το καθαρό νερό δύο βήματα από το κρεβάτι σου ή το τραπέζι. Συγκλονίζομαι όταν βλέπω μάνες να βλέπουν ανήμπορες με απερίγραπτο πόνο τα παιδάκια τους να πεθαίνουν από πείνα ή αρρώστια, ενώ θα μπορούσαμε και να τα ταΐσουμε και να τα θεραπεύσουμε, αν δεν νιαζόμασταν μόνο για τη δική μας καλοπέραση, αν δεν είμασταν όμηροι τής "σύγχρονης" κοινωνίας μας.

Ο πόλεμος στο Ιράκ κόστισε μόνο στην Αμερική \$700 δις για να το ισοπεδώσει και να σκορπίσει τον θάνατο. Αλλά τόσα θα κοστίσει ο πόλεμος στο Αφγανιστάν, χωρίς να υπολογιστεί -επειδή δεν είναι δυνατόν- η ανθρωποθυσία στο βωμό τού κέρδους, γιατί σε κάποιες τόσες πήγαν αυτά τα μυθώδη ποσά. Ας αναλογιστούμε, όμως, πόσα τρόφιμα και πόσα φάρμακα, πόσα μολύβια και τετράδια, πόσες πηγές με καθαρό νερό θα μπορούσαμε να δώσουμε στους συνανθρώπους μας με τα τρισεκατομμύρια δολάρια που διαθέτουμε μόνο για να σκορπίσουμε το θάνατο.